

to Betjente tilstede, antog hun, at Bladet iffe den Dag vilde blive udleveret, og gik derfor strax bort.

Udvalgets Flertal skal hertil bemærke følgende:

I et Andragende af 4de December f. A. førtes der Klage over „Socialistens“ Beslaglæggelse. Under 20de Januar d. A. sendte Udvalget en Gjenpart af dette Andragende til Justitsministeren. Endnu den 5te Februar d. A. havde Justitsministeren Intet foretaget i Anledning af denne Klage, men først den 22de Februar fandt han „paa Grund af Sagens Betsaffenhed“ Anledning til at lade Klagen nærmere undersøge, og da Undersøgelsen var tilendebragt, fandt han ingen Grund til at foretage Videre i den Anledning, ja han synes endog fuldstændig at have billiget Politiets Forhold ved den omhandlede Leilighed. Udvalgets Flertal maa derimod efter Alt, hvad der foreligger, anse det for aldeles utvivlsomt, at Bogtrykkeren og hans Folk ikke uden Anledning have antaget, at der fandt en Beslaglæggelse Sted. Da det imidlertid synes at fremgaa af de fra Politiets Side givne Forklaringer, at en saadan ikke har været tilfaldet, finder Flertallet ikke Grund til at foretage Videre med Hensyn til dette Klagepunkt.

Udvalgets Flertal (Alberti, Berg, B. Christensen, T. N. Hansen, Høgsbro og Zahle) foreslaar i Genhold til Foransførte Folkethinget at fatte følgende Beslutning:

„Folkethinget udtaler, at det anser Politiets Forbud af 4de Mai f. A. sammenholdt med dets Skrivelse af 31te Oktober f. A. inod ethvert følgende offentligt Møde under aaben Himmel, som en lovlig bestaaende Forenings Beshyrelse eller Andre paa dens Vegne i Fremtiden maatte beramme, for stridende mod Grundlovens § 88, — og det opfordrer Justitsministeren til at foranledige dette Forbuds snarlige formelle Ophævelse.“

Mindretallet (Octavius Hansen, P. Hansen og Himestad) har ikke med Hensyn til noget af de i Flertallets ovenstaaende Behandling fremhævede Klagepunkter kunnet slutte sig til Flertallet.

Quod angaar det under I. omtalte Klagepunkt: at Kjøbenhavns Politidirektørs Beskjendtgjørelse af 4de Mai f. A. er stridende mod Grundlovens § 88, skal Mindretallet fremhæve, at der iffe i denne Grundlovsparagraf findes draget nogen bestemt Grændse for Administrationens Myndighed til at forbyde Forsamlinger under aaben Himmel. Man kan muligens finde Grund til at beklage dette og til at ønske Grundlovens i Almindelighed holdte

Bestemmelser om Forsamlingsretten nærmere udførte ved særlig Lov, men i Mangel af en saadan nærmere Begrændsning af Administrationens Myndighed kan man iffe med Hensyn til det foreliggende Tilfælde være berettiget til at drage Grændsen efter, hvad man i og for sig kunde finde ønskeligt. I Grundlovens almindelige Udtryk: „Forsamlinger under aaben Himmel kunne forbydes, naar der af dem kan befrygtes Fare for den offentlige Fred“ kan Mindretallet ikke finde anden Begrændsning af Administrationens Myndighed end den, der følger af, at det ikke for et længere Tidrum forud kan bestemmes, om visse Forsamlinger ville medføre Fare for den offentlige Fred. Heraf følger vel, at et stedsbevarende administrativt Forbud mod Forsamlinger, sammensatte af visse Personer eller i visse, i og for sig lovlige Diemed, maa anses for grundlovstridigt, men derimod vil det ikke kunne paastaas, at et Forbud, som gaar videre end til at forbyde et enkelt alt indvarslet eller paatant Møde, allerede af den Grund skulde være grundlovstridigt. Paa Tider, hvor der hos en stor Del af Befolkningen hersker en ophidset Stemning, vil det ikke uden Føje kunne forudsettes, at der, saalange denne Stemning vedvarer, er Fare for den offentlige Fred ved ethvert Møde, som sammensættes af Personer eller i Diemed, som staa i Forbindelse med den herskende Ophidselse. Det vilde formentlig være tom Formalisme at paastaa, at Politiet under saadanne Forhold vel maatte være berettiget til, Dag efter anden, ved en Række af særlige Forbud at forhindre saadanne for den offentlige Fred farlige Møder, efterhaanden som disse indvarsledes, men at der ikke maatte udstedes noget almindeligt Forbud mod disse Møder. — Ligesom det nu utvivlsomt maa erkendes, at der paa den Tid, det heromhandlede Forbud udstedtes, var en iffe ringe Ophidselse tilstede hos en Del af Arbejderklassen i Hovedstaden, saaledes kunde det, allerede efter hvad der dengang forelaa, ikke betvivles, at denne ophidsede Stemning for en stor Del var blevet fremkaldt og næret af den saakaldte „internationale Arbejderforening“ og dens Bestyrelse, som iffe alene stod i anerkendt Forbindelse med den berygtede, i Udlandet vidt udbredte Forening „Internationale“, men endogaa baade i sit Blad og paa Møder aabent havde udtalt sin Samstemning med de Personer, som i Foraaret 1871 havde været Ophavsmand til de bekjendte voldsomme og blodige Exceser i Paris. Den nævnte Bestyrelse havde overhovedet i sit Blad og paa offentlige Møder, og særlig i den af Politidirektøren i hans Beskjendtgjørelse af 4de Mai paaberaabte Artikel med Overskrift „Maalet er fuldt“, udtalt sig paa en saadan Maade, at man maatte være forberedt paa, at den ikke vilde vige tilbage for ved givne Leilighed at bringe sine samfundsopsløsende og statsfarlige Tendentser til et voldsomt Udbrud. Det er formentlig under denne Opfattelse, at Kjøbenhavns Politidirektør har be-